

tričko a černé sportovní boty. Později v průběhu večera si nasadil jednu z masek. Prozatím se však těšil z mírného májového větříku, vanoucího od zádě, který mu cuchal vlasy a laskal tváře jako polibkem. Avery kdysi pracoval u telefonní společnosti a potom prodával elektroniku u firmy The Wiz. Později dostal místo v obchodě Lorelei Records na St. John's Avenue. Tahle dnešní prácička s tím tak trochu souvisela.

Kráska byla Averyho přítelkyně.

Vysoká asi metr šedesát osm, kolem čtyřadvaceti let, s rezavými vlasy, zelenýma očima a pihovatou tváří. Měla pružnou štíhlou postavu a na večerní akci si oblékla stejné černé kalhoty, boty značky Reebok a tričko bez podprsenky. Jmenovala se Kellie Morganová a její přítomnost měla této plavbě dodat zdání příjemné vyjížděky po řece, jejíž účastníci nemají vůbec žádné zlé úmysly. Byla tu proto, že pěkná tvářička dokáže rozptýlit i ty nejčernější obavy. Byla zde, protože ji Avery přesvědčil, že to bude hračka, v úterý touhle dobou všechno skončí a není čeho se bát, jelikož všechno je naplánované na minutu přesně, nikomu se nic nestane, a až bude po všem, čeká na ně čtvrt milionu dolarů, o které se oni tři rozdělí.

Křupan měl rozježené blond vlasy, jasně modré oči a na očích kontaktní čočky. Na pohled vypadal jako účetní z malé soukromé firmy, jenže ve skutečnosti byl bývalý trestanec. Teprve před pěti měsíci a několika dny ho propustili z vězení, kde si odpykával trest za loupež prvního stupně, což je trestný čin třídy B s trestní sazbou do dvaceti let odnětí svobody. Neznamenalo to ovšem, že by Calvin Robert Wilkins nebyl dost chytrý. Znamenalo to jenom tolik, že ho chytili. Nebyl tak chytrý jako Avery, ale to ani neměl zapotřebí. Dařilo se mu báječně až do té smolné chvíle tehdy večer po přepadení banky, kdy při útěku píchnul pneumatiku. Pokusil se ujet i s prázdným kolem, ale guma se rozpadla na kusy a on najednou ujížděl po ráfku, jiskry lítaly, policajti ho dohonili, a než se nadál, štěstí ho totálně opustilo a on se ocitl v lapáku s přiděleným číslem. Z Miramaru ho propustili na podmínku krát-

ce přede Dnem díkůvzdání. Skoro do Vánoc potom myl nádobí v lahůdkářství na Carpenter Avenue. Potom si našel místo v obchodě Lorelei Records, kde se seznámil s Averym.

Plavili se na osmimetrovém člunu značky Rinker s motorem Bravo Two o výkonu tři sta dvacet koňských sil. Dala se z něj vymáčkout maximální rychlost skoro sedmdesát kilometrů v hodině. Na zádi byla i kabina s rozměrnou matrací a sedací souprava v jídelně se dala přeměnit na dvojitě lůžko, ale oni neměli v úmyslu ve člunu spát.

Pokud dnes večer všechno proběhne podle plánu, již v úterý večer touhle dobou se všichni uloží do svých vlastních postýlek.

Půjde-li všechno podle plánu.

TOM WHITTAKER BYL PROGRAMOVÝM ředitelem rozhlasové stanice WHAM. Právě vysvětloval Harrymu Di Fideliovi, viceprezidentovi společnosti Bison Records pro rozhlasový marketing, že jeho stanice se nedávno musela zabývat otázkou, zda se zaměřit na ještě mladší publikum, anebo i nadále pokračovat se společnou cílovou skupinou matek a dcer.

„Nebylo to snadné rozhodování,“ vykládal Whittaker. „Jak se neustále zrychluje tempo hudby, najednou se nám nabízí obecenstvo zajímavější se o pop pro teenagery a o hip-hop.“

„A jak tedy chcete pokračovat?“ zeptal se Di Fidelio.

„Nu, hodláme i nadále vysílat především pro věkovou skupinu od pětadvaceti do čtyřiatřiceti let. Ale v uplynulém měsíci jsme náš záběr rozšířili i na posluchače od osmnácti do čtyřiadvaceti let. Snažíme se zbavit té dosavadní charakteristiky rádia pro třicetileté a starší. Chceme, aby nás posluchači vnímali spíše jako dynamickou stanici pro mladé.“

„To dává smysl,“ uznával Di Fidelio a hned se pustil do práce, za kterou v Bisonu dostával plat. „My se domníváme, že Tamar si najde početné obecenstvo jak mezi třicátníky, tak i u mladších posluchačů. Její rozsah v tomto ohledu je, dá se říct, univerzální.“